

IV (Vier)

Nadine Ronde | Eline Heezen

Eerste druk

© 2019 Eline Heezen

© 2019 Nadine Ronde

Alle rechten voorbehouden

Coverontwerp: Eline Heezen

Typografie: Nadine Ronde, Eline Heezen

ISBN: 9789402188691

Voorwoord

Dit is een boek. Je leest nu gewoon een van de miljoenen boeken op deze aardbol. Ondanks dat ga ik toch dit boek als ‘bijzonder’ bestempelen. Niet omdat dit boek op de een of andere manier ‘bijzonder’ voor jou is (al hopen we van wel), maar omdat dit boek voor ons bijzonder is. Dan drie kleine puntjes die ik (Eline) even wil benoemen.

1. Dit is een boek geschreven door twee personen.
2. Dit boek is geschreven vanuit vier personen.
3. En het is een boek geschreven voor hopelijk meer dan vier personen.

Ik denk dat die punten alledrie nog iets uitgelegd mogen worden.

Wij, Nadine en Eline, schrijven dit boek samen. Dat is iets wat je niet erg vaak hoort. Er zijn twee redenen waarom je dat niet vaak hoort.

1. Niet veel mensen tegenwoordig schrijven samen een boek.
2. De mensen die samen boeken schrijven heten niet toevallig allemaal Nadine en Eline.

Wij heten toevallig wel Nadine en Eline, onze namen rijmen en wij zijn trots dat wij samen een boek in elkaar hebben geflanst.

Wij hebben een boek geschreven vanuit vier personen. Dat was best een uitdaging. Een behoorlijk flinke uitdaging. Ons boek is namelijk geschreven vanuit één lichamelijk persoon met vier verschillende persoonlijkheden in zich. Ons boek gaat over een meisje met dissociatieve identiteitsstoornis. Een ingewikkeld woord voor een erg ingewikkelde, maar vooral ongelofelijk interessante stoornis.

Wat als er drie anderen zouden zijn die jouw lichaam soms over nemen? Wat als jij die persoon bent die het lichaam van iemand anders soms over neemt?

DIS (Dissociatieve identiteitsstoornis, ik ga het niet nog eens helemaal uittypen), is een psychische aandoening die door (voornamelijk) ernstig trauma in de kindertijd zoals mishandeling of misbruik kan ontstaan. Ongeveer 1% van de wereldbevolking heeft DIS. Inderdaad, ongeveer één op de honderd mensen. Toen ik dat las was ik enigszins verward. Persoonlijk vind ik 1% behoorlijk veel voor een stoornis die zo onbekend is dat ik het elke keer dat iemand naar het onderwerp van het boek vroeg heb moeten uitleggen. Vaker dan gewoon een keer heb ik mij afgevraagd hoe DIS zo onbekend lijkt te blijven.

Mensen met DIS zijn als het ware meerdere personen. De persoonlijkheden ‘in’ iemand met DIS hebben een eigen identiteit. Ze zijn écht op zichzelf functionerende personen met hun eigen eigenschappen, karaktertrekken, in hun belevingswereld hebben ze een eigen uiterlijk al zien ze in de spiegel iemand anders. Ook kunnen er echt meetbare verschillen zijn tussen de persoonlijkheden. De een kan een bril nodig hebben terwijl de ander prima ogen heeft. Ook de lengte van de persoonlijkheden kan echt verschillen. Verder komt het heel vaak voor dat de stemming van de stembanden anders is. De ene persoonlijkheid (alter) kan de stem van ander vaak oprecht niet nadoen. De mentale staat van de alters kan per persoon ook enorm verschillen. De een kan constant positief en vrolijk zijn terwijl de ander bijvoorbeeld een angststoornis heeft en constant kan twijfelen aan zichzelf.

Vaak merkt de originele persoon niks van wat er gebeurt en voelt het alsof de persoon op een willekeurige plek wakker wordt. Soms is er echter wel sprake van een vorm van co-bewustheid en dan ziet en/of hoort de persoon wel wat er gebeurt. In sommige gevallen kan de originele persoon dan tegen het alter praten, maar invloed heeft de persoon niet.

Een belangrijk ding wordt vaak vergeten. Alters zijn ontstaan om te beschermen. Natuurlijk maken mensen en

alters dus ook fouten en hebben ze niet altijd gelijk en kan dit soms anders uitpakken, maar in principe willen ze altijd beschermen op hun manier. In het grootste deel van de gevallen doen alters je geen echt kwaad aan en in enkel noodsituaties zullen sommige alters net als sommige mensen echt verkeerde keuzes maken met kwaad tot gevolg. Doordat DIS door trauma ontstaat zal de leefsituatie echter wel soms zo zijn dat deze negatieve alters kunnen ontwikkelen. Negatieve alters willen ook het beste voor de originele persoon, maar hebben een ander idee van 'het beste'.

Wat een lap tekst.

Dan snel door naar het laatste punt. Wij hopen dat meer dan vier mensen dit boek lezen. Goed punt, al zeg ik het zelf. We schrijven dit boek voor ons HAVO 5 profielwerkstuk en zouden het erg zielig vinden als niemand anders dan Nadine, ik en de twee docenten die dit boek verplicht moeten lezen de enige vier zouden zijn die dit ooit zouden lezen. Meer hield dit punt niet in.

Voor de duidelijkheid, Nadine en ik zijn twee personen in twee lichamen. Wij hebben (voor zover ik weet) geen DIS en daarbij dus ook geen eigen ervaring. Wel hebben wij op alle mogelijke manieren research gedaan om een zo duidelijk en reëel mogelijk boek te creëren. Natuurlijk wordt DIS niet door elke persoon met DIS hetzelfde

ervaren en niemand zal dan ook een boek kunnen schrijven dat 100% voor iedereen klopt, maar wij hebben ons best gedaan om vanuit onze hoofdpersonen genaamd Lily (door Eline) en Finn (door Nadine) een verhaal te schrijven dat een goed realistisch beeld scheidt over DIS.

Bedankt dat jij de moeite hebt gedaan dit boek voor je hoofd te hebben.

~ Nadine Ronde | Eline Heezen

Hoofdstuk 1 – Lily

Is de blauwe verf nu alweer op? Dit is al de derde keer deze week. De blauwe verf gaat er wel erg snel doorheen. Nu moet ik wel zeggen dat ik deze week erg veel geverfd heb. Het gaat deze week gewoon heel makkelijk. Het weer zit mee, mijn humeur zit mee, al is dat vrij zeldzaam. Mijn inspiratie heeft een hoogtepunt in mijn geschiedenis bereikt.

‘Waar haal ik het vandaan?’ Zou ik denken, dus dat denk ik dan ook. Mijn gedachten zijn apart, ik ben apart, maar dat is geen nieuws.

Het blijft me toch altijd verbazen dat mijn leven zo anders is. Mijn leven is anders, dat zegt iedereen.

Iedereen wil speciaal zijn, die ene persoon zijn die niet hetzelfde is. En inderdaad, ik zeg nu dat ik anders ben. Nu maak ik mezelf die ene speciale persoon. Het klopt, ik wil ook gezien worden. Mijn probleem is alleen dat ik niet besta. Daar komt het in elk geval op neer.

Vaak probeert Lisa mij duidelijk te maken dat wat ‘ik’ denk niet waar is, net als de psychologen. Wat ‘ik’ denk is niet waar, maar wat ‘ik’ denk is mijn enige realiteit.

Meer dan dat heb ik niet.

Snel loop ik naar de kast waar al mijn benodigdheden voor mijn creatieve bezigheid stil liggen te wachten tot ze dan eindelijk gebruikt worden.

Nu ik toch al hiernaartoe ben gelopen kan ik ook wel direct witte verf meenemen, die is ook bijna op. Ik pak

de witte verftube en ga weer zitten voor mijn halve kunstwerk. Met een penseel in mijn hand staar ik vooruit. Er komen gedempte geluiden van beneden, ik hoor Mei haar stem verheffen. Mei is wel vaker boos, maar het lost zichzelf altijd weer snel op. Als de storm dan weer is gaan liggen kruipt ze weer in een afgezonderd hoekje in haar eigen wereld. Mei is niet zo sociaal, tenminste, misschien ook wel. Ik zou het niet weten. Ze zondert zichzelf af, maar daar kan ze niet heel erg veel aan doen... Mijn penseel rolt mijn hand uit en valt met een zachte tik op de grond. Met de tik word ik wakker uit mijn droom.

De blauwe verf, die ben ik vergeten uit de kast te pakken. Nutteloos wezen dat ik ben, je kan ook nooit iets onthouden. Het penseel laat ik op de grond liggen, weer een kleurrijke vlek erbij in het tapijt. De zoveelste al, maar dat krijg je als kunst je hobby en je studie tegelijkertijd is. Ik open de kast langzaam en scan met mijn ogen de rij met verfpotjes en verftubes, mijn ogen blijven hangen bij het zilveren verfpotje. Ideeën razen als wolven die een hert achtervolgen door mijn hoofd. Snel pak ik het zilveren verfpotje en scan het laatste deel van mijn verfspullen. Ik draai me weer om en loop naar mijn langzaam vorderende schilderij. Of er echt progressie in het geklieder zit is ook nog maar de vraag, maar ik vind het leuk om te doen.

Misschien lukt het me door mijn opleiding eindelijk om enigszins tevreden te zijn over mijn creaties. Tot die tijd doe ik alsof ik ze mooi vind, dat werkt ook.

Sommige mensen proberen een ander persoon te zijn. Mensen proberen zichzelf te beschermen door zich aan te passen aan wat anderen verwachten. Wij mensen, kunnen niet zo goed tegen verandering en we zijn bang voor de reactie van mensen als wij anders reageren dan zij verwachten. Tenminste, als je net zoals mij denkt. Ik heb echter een kleine voorsprong in het aanpassen, ik hoef geen moeite te doen om te veranderen. Dat is misschien een beetje te positief. Het is niet zo gemakkelijk. Op elk moment van de dag kan ik iemand anders worden, zomaar uit het niets. Het enige wat nodig is, is dat er iemand in mij een situatie beter denkt te kunnen verdragen.

Inderdaad, ik ben meerdere personen en ook toch weer niet. Ik ken mezelf niet. Ik kan mezelf niet kennen, ik ben niet ik. Het is ingewikkeld uit te leggen.

Als ik bang ben word ik Finn, hij beschermt mij. Dat probeert hij in elk geval. Finn is sterk, sterker dan ik ben. Ik weet dat Finn bestaat, toch zou ik met een duidelijk nee antwoorden als je mij zou vragen of ik Finn ken. Ik ken Finn niet. Ik heb verhalen over hem gehoord, maar niet veel meer dan dat. Persoonlijk heb ik Finn eens gesproken, een soort van. Eens heb ik een brief naar Finn geschreven en hij schreef terug. Finn houdt niet van

kunst of schrijven of ook maar iets in die richting. Veel meer stond er niet in de brief.

Dat was de eerste en de laatste brief die ik van Finn kreeg, sindsdien heb ik slechts met kleine noodzakelijke briefjes met hem gecommuniceerd. Of ik Finn mag? Ik weet het niet, maar hij beschermt mij dus het is goed.

Ik hoor bonzende voetstappen op de houten vloer in de hal, iemand komt naar boven. Ik was bezig met mijn schilderij, dat is wat ik deed. De voetstappen, die overduidelijk van Daniël zijn, komen dichterbij. Een schreeuw van Mei en de denderende voetstappen de trap op bevestigen voor mij dat er iets goed mis is.

Mijn kamerdeur zwaait open. Streng verboden, als je het Lisa of een van de anderen vraagt. Als je in de kamer van een ander wilt komen moet je écht eerst kloppen. Op zich een vrij redelijke regel gezien het feit dat je geen flauw idee hebt hier of je een hoopje ellende of een agressiebom aantreft.

Dat krijg je in een gekkenhuis, niet dat ik echt in een gekkenhuis woon. Ik woon in een opvanghuis voor jongeren met psychische problemen. Praktisch gezien dus wel ongeveer een gekkenhuis. Niet dat ik dat erg vind, ik ben ook een van die 'gekken'. En geloof mij als ik zeg dat ik liever met van die 'gekken' om ga dan met 'normale' mensen.

Dat is niet omdat ik mijzelf herken, nee dat zeker niet. Normale mensen begrijpen het gewoon allemaal niet en ze willen het ook niet begrijpen.

Terwijl ik weg sta te dromen ratelt Daniël maar door. Ik schrik wakker uit mijn dagdroom. Ik zie dat Daniël begint te hyperventileren. Zijn ademhaling versnelt. Hij heeft mij nodig, Daniël heeft mij nodig.

‘Het was Mei, z-ze liep daar en toen...’

‘Rustig Daniël, het is goed nu. Mei komt hier niet.’ Mijn woorden komen krachtig en zeker uit mijn mond, maar in mijn hoofd razen de woorden. Ik wil helpen.

Mei kan er niets aan doen, maar ik moet Daniël wéér helpen. Ik zou hem moeten helpen, maar ik kan het niet.

‘Je kan het wel Lily, je doet het alleen niet.’ Fluister ik naar mezelf, Daniël hoort het ook. Hij kan het echter onmogelijk verstaan hebben.

‘Sorry, ik val je weer lastig. Ik weet het, maar ik probeer het steeds opnieuw.’ Daniël kijkt schichtig om zich heen. Zijn ogen proberen te vluchten. Uit mijn mond komt geen woord. Hoe kan ik mijn vriend zo in de steek laten? Zeg iets!

‘N-nee, nee hoor ik, het is...’ Dit gaat niet goed, ik kan dit niet. Ik begin te trillen, mijn ademhaling versnelt.

Niet nu een paniekaanval, niet nu.

‘Ik ehh, ga wel, ik moet gaan.’ Niet wetend wat hij in zijn paniek met mij moet draait hij zich om naar de deur. Ik- wij, ik kan het niet. Mijn hoofd draait rond. Waar gaan we naar toe?

Hoofdstuk 2 - Finn

Ik knipper snel met mijn ogen, de wazigheid van de wisseling van me af schuddend. Daniël zie ik onze slaapkamer uitlopen, zijn kleine rug naar me toe gedraaid, nog steeds trillend van de schok die Mei, onze persoonlijke natuurramp, met zich mee had gebracht. Trillend, maar ademend. Nog niet tot rust gekomen, maar ongetwijfeld op weg naar de konijnen, om daar die rust te vinden.

Lily's beste vriend kan ik niet helpen. Emotionele steun is wat hij nodig heeft. Steun, die Lily hem wel zou kunnen geven.

Emoties zijn nooit mijn sterkste kant geweest en ik kan, hoewel ik inzie dat hij een goedgehartige jongen is, Daniël's paniekerige natuur niet uitstaan. Nee, dat is iets dat ik liever aan Lily overlaat. Zolang hij geen problemen voor haar en dus voor ons allemaal, veroorzaakt, kan ik zijn aanwezigheid best uitstaan.

Mei, daarentegen, is een heel ander verhaal.

Zo te horen is de storm beneden weer gaan liggen, dus ik loop de trap af om te kijken hoe het met dat agressieve tienermeisje gaat.

Eenmaal in de woonkamer zie ik haar loungen op een van de enige meubelstukken in de kamer dat nog overeind staat: de grote rode bank. Een paar van de toezichthouders zijn bezig met het weer rechtop zetten van stoelen en het opnieuw ophangen van kunstwerken.